



ת"פ 6646/10/16 - מדינת ישראל נגד רחל יהבי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 6646-10-16 מדינת ישראל נ' יהבי

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות לכיש
נגד רחל יהבי
הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד מיכאל בוסקילה

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפת זקן, בניגוד להוראת סעיף 368' (א) לחוק העונשין תשל"ז 1977. המתלוננת, ילדת 1946, היא אמה של נכה המשתמשת ברכב מיוחד לנכים עם מעלית להורדת כיסא גלגלים. נטען כי ביום 14.10.14 החנתה בתה של המתלוננת את רכבה בחניית נכים סמוך לקופ"ח בקריית מלאכי. לאחר מכן, על רקע ויכוח אודות חסימת הרכב של בת המתלוננת הנכה, תקפה, לפי הטענה, הנאשמת את המתלוננת בכך שאחזה בחוזקה בידיה, וגרמה לה חבלות של ממש, בדמות שטפי דם ושריטות בשתי ידיים.
2. **עדות המתלוננת ובתה - כללי** מטעם המאשימה, העידו על מה שאירע בפועל במקום, המתלוננת מלכה וולאך (להלן: "המתלוננת"), בתה כנרת רובינזון (להלן: "הבת"), והעובדת הפיליפינית של הבת, גב' דבורה וולסקו.
3. העובדת הפיליפינית לא ראתה את מירב האירוע, ועדותה היתה כללית בלבד והיא איננה מעלה ואיננה מורידה. המתלוננת ובתה העידו באופן רהוט ותיארו את האירוע באופן דומה.
4. למרות מחדלי חקירה משמעותיים, ולמרות ששתי עדות התביעה המרכזיות היו המתלוננת ובתה, אשר ודאי שוחחו לפני עדותן - הרי לאחר שנשמעו את כל הראיות, ניתן לקבוע כי האירוע אירע כפי שתיארו אותו המתלוננת ובתה, ולהרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.
5. המתלוננת היא אשה מבוגרת, שלא עשתה רושם של מי שמתלהם או מתרגז בנקל. נהפוך הוא, היא אמרה מספר פעמים כי ויתרה על העניין ולא רצתה בכתב האישום.
6. המתלוננת הדגימה כיצד הנאשמת אחזה בידיה בחוזקה. בתה של המתלוננת מסרה גרסה דומה, לרבות אותה הדגמה של אחיזת הידיים.



7. אין למתלוננת ולבתה כל אינטרס להעליל על הנאשמת דברים שלא היו, ואין אלא לקבל את עדותן, אשר מחוזקת ע"י הצילומים של רכב הנאשמת החונה במקום אסור, צילומי החבלות והתיעוד הרפואי.

8. **הרקע לויכוח** - המתלוננת העידה, כי כאשר חזרו לרכב בתה הנכה, לאחר ביקור בקופ"ח, הבחינו כי רכב אחר חונה בסמוך לרכב שלהן, באופן המונע את הורדת "המעלית" כדי להעלות לרכב את כיסא הגלגלים של הבת הנכה. האם והבת טענו כי הרכב שחסם את רכבן חנה במקום אסור. טענתם נתמכת ע"י התמונה ת/5 של רכב הנאשמת אשר חונה על גבי X המסומן על הכביש. הבת התקשרה למשטרה לאיתור בעל הרכב. נמסר להן כי הוא מאושפז ואשתו עושה שימוש ברכב. המתלוננת ובתה ביקשו מעוברי אורח להיכנס לקופת החולים ולקרוא לבעל הרכב, אולם הדבר לא צלח.

9. בתה של המתלוננת מחזקת את גרסתה של אימה. גם היא מספרת כיצד החנו את הרכב ונכנסו לקופ"ח. כאשר חזרו לרכב, גילו שהוא חסום על ידי רכב אחר, אשר חנה במקום שאסור להחנות, תוך שהוא מונע אפשרות להוריד את העגלה שמעלה את כיסא הגלגלים. גם הבת העידה שהן ניסו לחפש את בעל הרכב, גם שלחו אנשים לקרוא לו וגם התקשרו למשטרה (ע' 11 לפרוט').

10. **תחילת האירוע** - המתלוננת הוסיפה והעידה, כי לאחר המתנה של כשלושת רבעי שעה, יצאה הנאשמת מקופ"ח והחלה לצעוק לעברן: **"מי הפוסטמות שקראו לי לצאת החוצה"** (ע' 5 ש' 8 לפרוט'). הסניגור טען, כי אמירה זו מלמדת כי אין לקבל את עדות המתלוננת מכמה סיבות: ראשית, במשטרה לא סיפרה המתלוננת כי משהו נכנס לקופ"ח לחפש את בעל הרכב. שנית, במשטרה לא עשתה המתלוננת שימוש במילה "פוסטמה" אלא דווקא בתה, והדבר מלמד על תיאום גרסאות. שלישית, כי המתלוננת לא ידעה בכלל שרכבה חוסם, שכן לטענת המתלוננת היא לא אותרה קודם לכן. באשר לטענה הראשונה, בהודעתה של המתלוננת במשטרה, מופיע במפורש כי ברגע שהנאשמת יצאה מקופת חולים: **"...וישר צעקה מי חיפש את בעל הרכב הזה..."** (נ/2 ש' 9). מאמירה זו ברור, כי גם במשטרה טענה המתלוננת כי הנאשמת ידעה שחיפשו את בעל הרכב, ואין סתירה בכך שהיא לא ציינה כי אדם נכנס לבקשתן למצוא את בעל הרכב, שכן זהו ההסבר לדבריה הראשונים של הנאשמת. באשר לטענה השנייה, מעיון באמרתה של המתלוננת, נרשם כי הנאשמת: **"התחילה עם ניבולי פה, בהמה ועוד מילים שאני לא זוכרת..."** (נ/2 ש' 10). אף שסביר שהמתלוננת שוחחה עם בתה על האירוע, מניסוח ההודעה במשטרה עולה שאין מדובר בסתירה של ממש. באשר לטענה השלישית, גם אם האדם שנשלח ע"י המתלוננת ובתה טען כי לא מצא את בעל הרכב, בהחלטה סביר כי הידיעה על רכב חוסם עברה בקופת החולים, וכי הנאשמת שמעה על כך.

11. **האירוע האלים** - בהמשך האירוע, כפי שהעידה המתלוננת, התקרבה הנאשמת והתנהל דין ודברים בין המתלוננת ובתה לנאשמת. הן אמרו לנאשמת שהיא חונה במקום אסור ומונעת מהבת הנכה להיכנס לרכב. המתלוננת עברה בין שני כלי הרכב, ותוך כך קיפלה את המראה של הרכב של הנאשמת. הנאשמת צעקה עליה, כי היא גרמה נזק לרכב והיא תחויב בעלות הנזק, והמתלוננת יישרה מחדש את המראה. אז לטענת המתלוננת התנפלה עליה הנאשמת, תפסה אותה בידיה בחוזקה.



12. הסיניגור טען לסתירה בגרסתה של המתלוננת, כאשר במשטרה היא טענה כי: **"המעבר בין שני הרכבים היה מאוד צר, וכאשר עברתי בין הרכבים המראה של המאזדה זזה מעט. אני החזרתי את המראה למקום"** (נ' 2 ש' 12 - 13), בעוד בבית המשפט העידה המתלוננת כי הזיזה את המראה בכוונה כדי שלא תפריע לה במעבר. גם פה אין מדובר בסתירה. מהתמונות שהוגשו **ת/5**, ניכר כי הנאשמת חנתה עם רכבה, שהיא מאשרת במספרו בהודעתה, והותירה מעבר צר בין שני כלי הרכב. המתלוננת תיארה מעבר זה ברוחב של 50 - 60 ס"מ, כאשר בפועל המעבר היה מעט רחב יותר, שכן הבת עברה שם עם כיסא הגלגלים שרוחבו 58 ס"מ. ברור אפוא, כי מדובר במקום צר למעבר. הסתירה בין התיאור "המראה זזה מעט" לתיאור "נגעתי במראה של האוטו וקיפלתי אותה כדי שאני אעבור", היא עניין שולי. עם זאת, ברור מהתמונות כי מדובר במעבר צר למדי, ובהחלט סביר שכאשר המתלוננת עברה באותו מעבר צר, היא נאלצה לקפל לרגע את המראה כפי שתיארה.

13. המתלוננת הדגימה היטב בפני בית המשפט, כיצד הנאשמת אחזה אותה בכוח בידיים, והיא ניסתה להשתחרר כאשר היא מרימה את הידיים כלפי מעלה. בתה של המתלוננת הדגימה באופן דומה למדי את התפיסה.

14. **ההפרדה** - המתלוננת העידה כי ניסתה להתגונן על ידי הרמת הידיים ולהשתחרר מאחיזתה של הנאשמת, עד שהפרידו ביניהם. לעדותה, היא לא זוכרת מי הפריד, אולי היתה זו הבת (ע' 5 ש' 6 - 16 לפרוט'). לעומת גרסה זו, בהודעתה במשטרה, אמרה המתלוננת: **"הגיעו שני גברים שאני לא מכריה והפרידו בינינו"** (נ' 2 ש' 15). המתלוננת נשאלה על סתירה זו, והשיבה כי זה מה שזכרה במהלך האירוע, אולם לאחר האירוע הבת אמרה לה שהיא זאת ששחררה אותה (ע' 8 ש' 24 לפרוט'). העדה רובינזון לא הסתירה כי על מנת לשחרר את אמה מאחיזתה של הנאשמת, היא תפסה לנאשמת את היד והורידה אותה לרצפה, עד שאנשים העירו: "בלי אלימות" והסבירה שרק רצתה להרחיק אותה מאמה המתלוננת (ע' 13 לפרוט'). אכן, מדובר בעניין מטריד, שכן אין מחלוקת כי מי שהפריד הוא בתה של המתלוננת, שעשתה כן בכך שהורידה את המתלוננת בכוח לרצפה (ע' 11 ש' 24 - 25 ; ע' 13 ש' 16 - 17 לפרוט'). ייתכן שבהודעה במשטרה ביקשה המתלוננת להגן על בתה, שנקטה בכוח כלפי הנאשמת כדי להפריד בין הנאשמת והמתלוננת. ייתכן שהיא היתה נסערת ולא שמה לב. כך או כך, אין בכך כדי לפגום באופן ממשי בגרסת המתלוננת.

15. **העדר הסרטון** - המתלוננת הוסיפה וטענה כי הבת צילמה סרטון שהועבר למשטרה (ע' 5 ש' 18 לפרוט'). בתה של המתלוננת, העדה רובינזון אישרה שניסתה לצלם סרטון, אבל רעדה מרוב ההתרגשות. לטענתה, יכול להיות שהסרטון הועבר למשטרה (ע' 12 ש' 6 - 15 לפרוט'). עובדה היא כי הסרטון לא נמצא במשטרה. אין ספק כי אם היה נמצא סרטון כזה - הרי שהעדרו מהווה מחדל משמעותי. עם זאת, המתלוננת ובתה לא תיארו בהודעות שמסרו במשטרה, נ/1 ו-נ/2, כי היה סרטון כזה. המשטרה לא ידעה אפוא על כך, ולא מדובר אפוא במחדל חקירתי.

16. הסיניגור טען לחלופין, כי מדובר בהסתרה מכוונת של המתלוננת ובתה את הסרטון, שמן הסתם לא תאם



את גרסתן. גם טענה זו יש לדחות. איש לא ידע שיש סרטון. רק המתלוננת ובתה העידו על כך לראשונה בעדותן בבית המשפט. אם באמת היה מדובר בנסיון הונאה מתוכנן להעלים את הסרטון, שסתר את גרסתן, ודאי שהמתלוננת ובתה לא היו מעידות על כך.

17. נמצא אפוא, כי למרות הקושי בכך שהסרטון לא הוצג, אין בכך כדי לפגוע בעדויות המתלוננת ובתה.

18. **העדר עימות** - המתלוננת העידה כי כאשר זימנו אותה לעימות, היא רצתה לוותר על הכול והמשטרה לא הסכימו (ע' 7 ש' 12). ניכר איפוא שלא מדובר במי שמנסה להעצים את נזקיה או להפליל את הנאשמת בכל מחיר אלא במי שמתארת את מה שקרה.

גרסת הנאשמת

19. אל מול גרסתן של המתלוננת ובתה, המחוזקת ע"י הדגמת האחיזה באופן דומה, התמונות מהזירה והתיעוד הרפואי, קשה היה לקבל את גרסתה של הנאשמת.

20. בהודעתה של הנאשמת היא מציינת את מספר הרכב שלה (ת' 1 ש' 8 - 9). בתמונות שהוגשו ת' 4/5, עולה כי הרכב אכן חונה על גבי מקום המסומן ב-X כאסור לחניה. כאשר נשאלה הנאשמת, אם חנתה על מקום שהיה מסומן X על הכביש, היא השיבה שזה שקר (ע' 19 ש' 10 לפרוט'), בניגוד מוחלט לתמונות המדברות בעד עצמן. אכן, הנאשמת איננה עומדת לדין על חנייה במקום אסור, אולם הדבר מעיד על עדותה בכללותה.

21. בהודעתה של הנאשמת במשטרה **ת' 1**, היא מסרה תחילה כי המגע הפיזי בינה לבין המתלוננת נוצר כך: **"אני באתי להיכנס לאוטו לנסוע חזרה לבעלי. היא לקחה את המראה סגרה אותה חזק עם היד שלה, ואמרה בא לי לשבור את המראה, ואז תפסתי לה את היד, כי היא באה לתפוס את הידיים להפיל אותי..."** (ת' 1 ש' 17-18). בהמשך ההודעה: **"שאמרתי לה, אם תשבור את המראה תשלם 250 ₪, ישר ניגשה אלי תפסה אותי בידיים רצתה להפיל אותי שחררתי את הידיים שלה..."** (ת' 1 ש' 35 - 36). בהמשך ההודעה, נשאלת הנאשמת איך הורידה את הידיים של המתלוננת ממנה, והיא משיבה: **"אין לי כוח אך הצלחתי לשחרר את הידיים שלה ממני..."** (ת' 1 ש' 41). ניכר אפוא כי הטענה של הנאשמת משתנה מרגע לרגע: תחילה היא טענה כי היא עצמה יזמה את המגע הפיסי, על רקע איום לשבור את המראה, וכוונה לתפוס אותה. לאחר מכן, שינתה הנאשמת את גרסתה, וטענה כי המתלוננת היא זו שתפסה אותה בכוח, והנאשמת רק "שחררה" את ידיה שנתפסו בעוצמה ע"י המתלוננת.

22. בעדותה של הנאשמת בבית המשפט, ניתנה גרסה שלישית, לפיה היא אמנם אחזה במתלוננת, אולם רק בחולצה: **"...ואז היא באה עם המראה, ודחפה את המראה, ואמרתי לה אין מה להתווכח עם אנשים מבוגרים... היא באה לשבור את הראי, ואמרתי לה חמודה, תפסתי אותה מהחולצה ביד" (ע' 19 ש' 22 - 25 לפרוט'), ובהמשך: "...וברגע שהיא תפסה את המראה, אמרתי לה מותק, ... מהחולצה שלה. אני לא תפסתי בגוף שלה..."** (ע' 20 ש' 14 - 15 לפרוט). גם לשאלה מפורשת, אם המתלוננת תפסה אותה או דחפה אותה, השיבה הנאשמת כי המתלוננת באה לתפוס אותה, והיא התרחקה ממנה, כך שהמגע הפיסי לא נוצר ביוזמת המתלוננת, שתפסה אותה כפי שעלה בהודעה במשטרה: **"...היא**



ניסתה לדחוף אותי ואני מנעתי את זה בזה שהתרחקתי ממנה" (ע' 21 - 22 לפר').

23. **התיעוד הרפואי** - המתלוננת ובתה העידו כיצד הנאשמת אחזה את ידיה של המתלוננת הקשישה, תוך נעיצת האצבעות באמת ידה. הוגשו בהסכמה תמונות של אמת היד לאחר האירוע. הוגשה בהסכמה תעודה רפואית, ממנה עולה כי נגרמו למתלוננת שטפי דם ושריטות בידים.

24. גם אם מדובר ברגישות יוצא דופן של המתלוננת, הרי שהתיעוד הרפואי והתמונות, אינם מתיישבים עם אחיזה החולצה כפי שהדגימה הנאשמת בבית המשפט, אלא תואמים את גרסת המתלוננת ובתה.

ההכרעה

25. אין מחלוקת כי היה ויכוח ער בנוגע לחניית רכב הנאשמת במקום אסור. אין מחלוקת כי המתלוננת עברה במעבר בצר בין המכוניות, ובדרך קיפלה את המראה ברכב הנאשמת. אין מחלוקת כי הנאשמת כעסה על כך, ואף העירה למתלוננת כי אם ייגרם נזק למראה, יהיה עליה לשלם על כך. בשלב זה החל המגע הפיסי, כאשר הוכח שהנאשמת תפסה את המתלוננת בידיה. על עוצמת האחיזה ניתן ללמוד מהתמונות ומהתיעוד הרפואי. הנאשמת תיארה שלוש גרסאות שונות, ולא הבהירה מדוע אחזה במתלוננת בחוזקה.

26. אכן, יש ממש בטענת הסניגור המלומד, כי צפוי שדווקא המתלוננת ובתה הנכה, אשר המתינו פרק זמן ממושך, יכעסו על הנאשמת שחסמה את רכבן. בהחלט סביר שהמתלוננת ובתה צעקו על הנאשמת בקול רם על כך, והוויכוח התלהט בעטין של צעקות אלה. ואולם, מי שיזמה את **המגע הפיסי** היתה ללא ספק הנאשמת, בעקבות המעבר של המתלוננת בין שני כלי הרכב, קיפול המראה והחזרתה למקומה.

27. אין שחר לגרסה הכבושה והבלתי מתקבלת על הדעת של אחיזה רפה בחולצתה של המתלוננת. בלהט הוויכוח, סברה הנאשמת כנראה כי המתלוננת רוצה לפגוע ברכב, ופעלה נגדה באופן לא מידתי, באלימות ובברוטאליות, בכך שתפסה את ידיה של המתלוננת בחוזקה, לחצה על אמות הידיים עם אצבעותיה וגרמה את החבלות.

28. נוכח כל האמור לעיל, יש להעדיף את עדותן של המתלוננת ובתה, על פני עדותה הבעייתית של הנאשמת.

29. למעלה מן הצורך יצוין, כי אפילו אם הייתי מקבל את גרסתה של הנאשמת, כאילו המתלוננת ניסתה לפגוע במראה של הרכב, והנאשמת אחזה בידיה כדי למנוע זאת, הרי שההתנפלות על המתלוננת המבוגרת, ואחיזת ידיה בחוזקה תוך גרימת חבלות לידיה, אינן בגדר התנהגות סבירה ומידתית, אשר חוסה תחת סייג ההגנה העצמית, לפי סעיף 34' לחוק העונשין תשל"ז 1977, או סייג הצורך, לפי סעיף 34 יא' לחוק הנ"ל, כאמור בהוראות סעיף 34 טז' לחוק הנ"ל.

מחדלי חקירה

30. יש ממש בטענת הסניגור כי מוטב היה שהמשטרה היתה מאתרת את הסרטון שצילמה בת המתלוננת, וכן כי היתה מאתרת עדים נוספים אובייקטיביים, שהיו בזירה.



31. עם זאת בהתאם להלכה הפסוקה, אין די להצביע על מחדל חקירתי. יש להוכיח כי המחדל מעורר ספק. בעניין פלוני (ע"פ 5987/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (12/07/2017)), סיכם בית המשפט העליון את ההלכה כדלקמן: **"כלל הוא כי אין די בהתקיימות מחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם. בחינת השפעת המחדלים פרטנית היא - לפי נסיבותיו של כל מקרה לגופו. יש לבחון האם הגנתו של המערער קופחה באופן מהותי לנוכח המחדלים. כך באספקלריה של מכלול התשתית הראייתית בתיק, וביחס לספקות אותם מנסה הנאשם לעורר במקרה הקונקרטי... ... במישור העיוני, מדובר למעשה בשני שלבים: השלב הראשון, בחינת קיומם של מחדלי חקירה וחומרתם. השלב השני, ההשפעה של אלה על ההכרעה, לפי סלע המחלוקת בין הצדדים - ברובד העובדתי וברובד משפטי. בתווך, יכולתו של הנאשם להתגונן בפני ההכרעה המרשיעה..."** (שם, פסקה 7 לפסה"ד).

32. מדובר במחדלים חקירתיים. עם זאת, באשר להעדר הסרטון, כאמור לעיל, הבת לא סיפרה בחקירתה כי יש בידה סרטון, כך שבספק אם המשטרה ידעה על כך. ניתן לדחות גם את הטענה כאילו הסרטון הוסתר בכוונה, שכן דווקא המתלוננת ובתה חשפו זאת.

33. מחדל נוסף הוא כמובן בכך שלא נחקרו עדים נוספים. כאשר בזירה ישנם עדים רבים, שומה לפחות לנסות לאתרם ולגבות מהם הודעות, ואין להסתפק בהודעת המתלוננת והמקורבים לה.

34. למרות מחדל חקירתי זה, ההתרשמות מעדות המתלוננת ובתה היתה חיובית, וזאת בניגוד לסתירות בעדותה של הנאשמת, כך שהמחדל איננו מעורר ספק של ממש.

35. הוכח מעבר לכל ספק סביר כי אכן האירוע אירע כפי שתיארו המתלוננת ובתה, ואין מנוס מהרשעת הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

סיכום של דבר

36. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, בניגוד להוראות סעיף 368' (א) לחוק העונשין תשל"ז 1977.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ח, 21 מרץ 2018 במעמד הצדדים.